

A UNIKLA MI...

Antibes streda 31. augusta 2016

Tri týždne pred svadbou bol tento predĺžený víkend pre nás vzácnou príležitosťou, chvíľou znovuobjavenej blízkosti pod slnkom končiaceho sa leta na Azúrovom pobreží.

Večer sa začal dobre: prešli sme sa medzi hradbami starého mesta, dali si pohár merlotu na terase a špagety s mušľami pod kamennými klenbami. Rozprávali sme sa trochu o tvojej práci, o mojej a o oslave, ktorú sme plánovali v najužšom kruhu dvoch svedkov a môjho syna Thea ako hosťa.

Cestou späť som pomaly šoféroval prenajatý kabriolet ponad záliv, aby si sa mohla kochať pohľadom na ostré skaly mysu. Presne si na tú chvíľu spomínam: jasnosť tvojho smaragdového pohľadu, bohémsky uzol z vlasov, krátka sukňa, rozopnutá bunda z jemnej kože, odhaľujúca jasnožlté tričko s nápisom *Power to the people*. Keď som v zákrutách preraďoval rýchlosť, pozrel som ti na hnedé nohy, usmiali sme sa

na seba, pospevovala si si starý hit od Arethy Franklin. Bolo nám dobre. Vzduch bol vlažný a upokojujúci. Dokonale si na tú chvíľu spomínam: iskierky v tvojich očiach, prežiarená tvár, pramene vlasov, čo ti viali vo vetre, jemnými prstami si si vyklepkávala rytmus na palubnej doske.

Vila, ktorú sme si prenajali, stála v malej usadlosti, elegantnom hlúčiku asi desiatky domov s výhľadom na Stredozemné more. Keď sme stúpali po aleji vysypanej štrkom pomedzi voňavé borovice, rozšírili sa ti zreničky pri pohľade na nádhernú panorámu, ktorá nás obklopovala.

Dokonale si na tú chvíľu spomínam: poslednýkrát sme boli šťastní.

•••

Cvrlikanie cikád. Uspávanka vlnobitia. Ľahký vánok víriaci hodvábnu vlhkosť vzduchu.

Na terase, ktorá sa ťahala až k útesu, si zapálila voňavé sviečky a odháňače komárov, pustil som hudbu Charlieho Hadena. Ako vo Fitzgeraldovom románe som sa postavil za barový pult vonku a namiešal som nám kokteily. Tvoj obľúbený Long Island Iced Tea s ľadom a limetkou.

Zriedka som ťa videl takú spokojnú. Mohol to byť pekný večer. *Mal* to byť pekný večer. Namiesto toho som sa však zachytil nutkavej myšlienky, starého refrénu, ktorý sa mi ustavične vracal, ale ktorý som bol až dovedy schopný ovládnuť: „Vieš, Anna, nemali by sme mať pred sebou tajnosti.“

Prečo sa strach, že ťa *skutočne* nepoznám, vrátil práve v ten večer? Spôsobila to blížiaci sa svadba? Strach, že urobím chybu? Rýchlosť, s akou sme sa zasnúbili? Nepochybne k tomu viedli všetky tieto dôvody, ku ktorým sa pridala moja skúsenosť so zradou od ľudí, ktorých som si myslel, že poznám.

Podal som ti pohár a sadol som si oproti.

„Myslím to vážne, Anna. Nechcem žiť v klamstve.“

„To je dobre, ani ja. Ale to, že nežiješ v klamstve, neznamená, že nemáš tajomstvá.“

„Takže sa priznávaš? Máš tajnosti?“

„Ale všetci majú tajnosti, Raphaël! A tak je to dobré. Naše tajomstvá nás definujú. Čiastočne určujú našu identitu, príbeh, tajomstvo.“

„Ja pred tebou nič netajím.“

„Vidíš, mal by si!“

Bola si sklamaná a nahnevaná. A ja tiež. Všetka radosť a dobrá nálada sa vytratili.

Mohli sme ten rozhovor skončiť, no ja som zaútočil so všetkými argumentmi, aby som sa dostal k otázke, čo ma prenasledovala:

„Prečo vždy vyletiš, keď sa ťa pýtam na minulosť?“

„Pretože minulosť je niečo, čo už bolo. Už sa nedá zmeniť.“

Rozhorčil som sa:

„Minulosť objasňuje prítomnosť, dobre to vieš. Čo, doriti, skrývaš?“

„Neskrývam nič, čo by mohlo ohroziť náš vzťah. Dôveruj mi! Dôveruj *nám!*“

„Prestaň s tými frázami!“

Buchol som pästou do stola a ty si sa strhla. Výraz na peknnej tvári sa ti zmenil, prešiel od rozrušenia k strachu.

Zúril som, pretože som potreboval ubezpečenie. Poznal som ťa len pol roka a od nášho prvého stretnutia som na tebe všetko miloval. Ale časť toho, čo ma k tebe priťahovalo – tvoja záhadnosť, odstup, diskretnosť, samotárstvo –, sa zmenila na úzkosť, ktorá sa vracala ako bumerang.

„Prečo chceš za každú cenu všetko pokaziť?“ opýtala si sa ma s veľkou únavou v hlase.

„Poznáš ma. Už som urobil chyby. Dnes už si nemôžem dovoliť myliť sa.“

Vedel som, ako ti ubližujem, ale mal som pocit, že som schopný všetko pochopiť, všetko zniesť pre lásku k tebe. Ak by si mi mala priznať niečo bolestné, chcel som ti uľaviť od bolesti a niesť tú ťažobu s tebou.

Mal som zatrúbiť na ústup a nechať to tak, ale hádka pokračovala. A nešetril som ťa. Pretože vtedy som mal správne tušenie, že mi niečo prezradíš. A tak som metodicky postavil útok, až kým som ťa úplne nevyčerpal, až kým si sa neprestala brániť.

„Chcem len pravdu, Anna.“

„Pravdu! Pravdu! Omietaš to slovo dookola, ale premýšľal si niekedy vôbec nad tým, či dokážeš pravdu uniesť?“

Zložila si zbrane a ja som začal pochybovať. Nespoznával som ťa. Očná linka sa ti rozmazala a v zreničkách ti horel plameň, aký som tam nikdy nevidel.

„Chceš vedieť, či mám nejaké tajomstvo, Raphaël? Odpoveď znie áno! Chceš vedieť, prečo ti o tom nechcem rozprávať: pretože, keď sa to dozvieš, nielenže ma prestaneš milovať, úplne ma znenávidíš.“

„To nie je pravda. Som schopný vypočuť si všetko.“

Aspoň o tom som bol vtedy presvedčený. Nič, čo by si mi povedala, sa ma nemohlo dotknúť.

„Nie, Raphaël, to sú len slová! Slová, aké píšeš do svojich románov, ale realita je silnejšia než slová.“

Niečo sa obrátilo. Pretrhla sa hrádza. Videl som to jasne a ty tiež, premýšľala si, kým naozaj som. Aj ty si to chcela vedieť. Či ma budeš ľubiť navždy. Či ťa ľúbim dostatočne. Či granát, čo si sa chystala odistiť, zničí náš vzťah.

Prehrabala si sa v kabelke a vytiahla si tablet. Napísala si heslo a otvorila aplikáciu s fotkami. Pomaly si prechádzala

po obrázkoch, kým si našla to, čo si hľadala. Potom si sa mi pozrela do očí, niečo si pošepala a podala mi tablet. Zadával som sa na tajomstvo, ktoré som z teba vypáčil.

„To som spravila ja,“ zopakovala si.

Zarazene som sa díval na obrazovku, žmúril som, kým sa mi neobrátil žalúdok a už som sa pozeráť nedokázal. Striasalo ma na celom tele. Ruky sa mi chveli, krv mi pulzovala v spánkoch. Pripravil som sa na všetko. Myslel som, že som si predstavil všetko. Ale *toto* by mi nikdy nenapadlo.

Postavil som sa na vratké nohy. Točila sa mi hlava, ale prinútil som sa odísť ráznym krokom.

Cestovná taška ležala vo vstupnej hale. Už som sa na teba ani nepozrel, schytil som ju a odišiel.

♦♦♦

Bol som v šoku. Na tele mi naskákala husia koža. Cítil som žalúdočné šťavy v ústach. Z čela mi stekal do očí pot.

Buchol som dverami kabrioletu a do noci som sa vybral ako automatický pilot. V žilách mi vreli hnev a trpkosť. V hlave sa mi všetko miešalo: násilnosť fotky, nepochopenie, pocit, že sa mi zrútil svet.

Po niekoľkých kilometroch som zbadal nízku siluetu pevnosti Carré, týčiacu sa na vrchole útesu, pevnú, stojacu na svojom opevnení, poslednú stráž prístavu.

Nie. Nemôžem takto odísť. Už som svoje správanie oľutoval. V šoku som prišiel o zdravý rozum, ale nemohol som odísť bez vysvetlenia. Skočil som na brzdu, otočil som sa priamo na ceste, vybehol som za krajinu a tesne minul motorkára, čo prichádzal v protismere.

Musím ťa podporiť a pomôcť ti prekonať túto nočnú moru. Bolo potrebné, aby som bol tým, kým som slúbil, že